

LĀ•SKY MĀ•MIVĀ%oo, STESKY BLĀ•ZNIVĀ%oo - 20.

PondĀ•lĀ-, 14 Ā•nor 2011

Peníze od Mileny došly na poslední chvíli, tuhle její vlastnost jsem nikdy nepochopil. Cokoliv mohla, odsouvala co nejdál, vĀ•dycky snad z pocitu, Ā•e ono se to nĀ•jak samo vyĀ•meší. Tohle asi v normálním Ā•ivotĀ• zas tak nevdĀ•í, kdyĀ• s nĀ•kým takovým podnikáte, je to o nervy. NaštĀ•stí nemám uĀ• dĀ•vod se tím nĀ•jak nervovat, naštĀ•mám dneska úplnĀ• jiný starosti.

Pavĺina se vĀ•era rozpovídala, sedĀ•li jsme u kafe V Ā•olĀ•ku a nemohli se dopovĀ•dat. Nikdy jsem nepoznal Ā•enu, která mĀ•la takový potenciál - nebo jak to Ā•mĀ•ct. VĀ•dĀ•l jsem o ní hodnĀ• vĀ•cí uĀ• pĀ•medtĀ•m, pak z chaty, ale poĀ•mĀ•d mĀ• pĀ•kolika vĀ•cech jsme mĀ•li podobný vĀ•voj, zájmy, priority, cokoliv. Docela urĀ•itĀ• uĀ• nejsem Ā•ádnej zajĀ•c, a ani nemám potĀ• v ní hledat to, co v MilenĀ• nebylo, ale kdyĀ• jsem jí tak poslouchal, pĀ•ipadal mi ten její Ā•ivot tak jako naruby s tím mým. Napadla mĀ• pomĀ•rnĀ• komická vĀ•c - Ā•e by si naší partneĀ•mi zaslouĀ•ili pár let Ā•ivota se sebou navzájem. "To neviem predstaviĀ•," zasmĀ•la se Pavĺina a oĀ•í jí zĀ•mĀ•ly od ucha k uchu. "Já jo. V podstatĀ• velmi klidná domácnost. Ale o moc radší bych si pĀ•medstavil domácnost s tebou." "MilĀ•ik..." pohládila mĀ• po dlani. Tak teplý dlanĀ• jsem za celej Ā•ivot našel jen u sebe. "NiĀ• viac by som si neĀ•elala." "Myslíší, Ā•e to bude problém?" "Neviem," zamyslela se. "On by nemal robiĀ• problémy... veĀ• uĀ• si ani nevšimol, Ā•e nie som doma." "Mohli bychom vyrazit na hory, chtĀ•la bys?" vzpomnĀ•l jsem si na tu krásnou scĀ•nu, kdyĀ• jsem jí potkal podupávat kolem snĀ•huláka na Artiskách. "Chcela, Jirko. Pôjdeme."

Bylo to krásný setkání. MĀ•l jsem pocit, jako kdybych doĀ•hl do cíle hodnĀ• dlouhého zĀ•vodu. TakĀ•e i v práci jsem zvládal všechno levou zadní, a dokonce jsme pĀ•emĀ•ili další konzilium asi jako nejlépší zatím. Dnes veĀ•er jsme mĀ•li rande, Pavĺina mĀ• nasmĀ•rovala na malý bar, údajnĀ• se Ā•ivým pianistovi se asi bude tancovat. Po tom tréninku z plesu by to nemĀ•l být problém. Celý svĀ•t byl prostĀ• rĀ•Ā•ovej (škoda, Ā• byla Mileny oblíbená barva, nezapomnĀ•l mĀ• upozornit nĀ•jakej nepĀ•jmĀ•nej hlásek - škarohlíd, co se mi tam nĀ•kde v hlavĀ• zabydlel asi pĀ•ed pĀ•l rokem) - takĀ•e Ā•eknĀ•me, Ā•e byl svĀ•tlej a nádhernej, a nebylo nic, co by tohle mohlo z

První, co se zboĀ•mĀ•lo, byl stĀ•l s PĀ•emkovými modely letadel. Byla to krásná minisbĀ•rka, škoda jen, Ā•e neumĀ•ly aspoĀ• trochu lítat doopravdy. "MĀ•l jsem je dávno odnĀ•st domĀ•. Moje chyba," meditoval PĀ•emek nad troskami. Na zemi to vypadalo tak trochu jako na letišti v Pearl Harbour v jedenaĀ•tyĀ•icĀ•tým po návštĀ•vĀ• malých šikmookých bestĀ•í (tenkrát se to ještĀ• Ā•íkat mohlo, asijští tyĀ•mi se z nich stali aĀ• dávno potom). "A

jsem tam tu bednu s klimatizací dávat nemĀ•l, Ā•e?" docela nevhod komentoval tragédii technik Lojza a zkoušel koukat nĀ•kam jinam. "To nic Lojzo, já to nĀ•jak poskládám zase," omilostnil ho PĀ•emek. "AspoĀ• mám na víkend nĀ•jakou zábavu." "Tohle váĀ•nĀ• ještĀ• dáš dohromady?" podivil jsem se. "Nevím, snad jo. To víší, Ā•lovĀ•k nemĀ•Ā•e mít ani chvíli klid." A to mĀ•l pravdu. Volal jsem PavĺinĀ•, nebrala mi to. Od Petry mi dorazila smska, Ā•e se mn

potĀ•ebuje nutnĀ• mluvit. A pak pĀ•emĀ•la druhá, od Pavĺiny, Ā•e chce to samé. Ach jo, asi by nebylo vhodné se s nima sejít najednou - jojo, to mĀ• ještĀ• humor nepĀ•mešel. Sedl jsem do auta, zajel koupit náruĀ• tulipánĀ• a vyrazil pĀ•ímĀ• k PavĺinĀ•. V Ā•olĀ•ku uĀ• bylo plno, tohle mĀ•sto je prostĀ• spoleĀ•enský a pro lidi v mé náladĀ• dokonalý. Pavĺina s boxu a vypadala neskve. Ne, to není pĀ•esné slovo. Vypadalo, Ā•e breĀ•ela. Ale proč? Ā•e by jí HoĀ•ký pĀ•ece jen dal na co uĀ• se nesmĀ•? PoloĀ•il jsem jí kvĀ•tiny vedle kávy a políbil jí. Tedy, zkusil jí políbit. Uhnula. "Copa, milĀ•ku?" "Jirko, proč Ā•a, sadni si." "NeĀ•mĀ•kej Pavĺínko, Ā•e se stalo nĀ•co hrozného u vás. Jestli je tĀ•eba, abych..." "Nie, u nás je všetko ok. Sadni si prosím."

Sedl jsem si. "Hovorila som vĀ•era s Petrou." "Uf. A je to tady. No ale... to snad není problém pĀ•ece, vĀ•dyĀ• jsem s ní od té doby, co jsme se dali dohromady, ani nemluvil. A v podstatĀ• za to, Ā•e jsme spolu vĀ•bec nĀ•jak byli, mohla ona. Tak co se dĀ•je? "Pavĺino, mĀ•l jsem ti to Ā•mĀ•ct. Ale nepovaĀ•oval jsem to za nutné... Nebylo to pro mnĀ• nic... váĀ•ného, omlouvám se." "NiĀ• váĀ•ne?" "Ne, nic váĀ•ného. ProstĀ•, kdyĀ• jsi mi tenkrát Ā•mĀ•kla, Ā•e nemáme šar sbalila mĀ•." "Jirko, prosím..." "Pavĺínko... já vím, Ā•e to je horší, protoĀ•e jste sestry... ale to s tím nemĀ•lo co dĀ•lat. Fakt mĀ• to mrzí." "Ā•e Ā•a mrzí?" zvyšila hlas. "Ā•e to Ā•ou Ā•akáš dieĀ•a? Tak to ma mrzí tieĀ•!" "CoĀ•ee? nĀ•kdo zbláznil." "Pavĺino! Neblázni, jaký dĀ•tĀ• proboha?" Rozplakala se. "VĀ•era mi volala... veĀ•er... a zdĀ•verila sa mi s tým, Ā•e tebou Ā•aká dieĀ•a. Nevedela o nás. Myška. DĀ•tĀ•. Já jsem vĀ•l. No to snad není moĀ•né." "Pavĺino... to není moĀ•né. To je... blbost, pĀ•ece." "Chceš mi povedaĀ•, Ā•e si s Ā•ou niĀ• nemal?" "Ne, to ne..."

JeĀ•íš já bych s nejradší utrhł hlavu. A nebo nĀ•co docela jiného. V hlavĀ• mi šrotilo úplnĀ• všechno. Kam se na tohle hrabaly nĀ•jaký letadýlka z práce. Tohle je pĀ•ímĀ• atomovej vĀ•buch. TakĀ•e uĀ• tuším, proč se mnou chtĀ•la dneska mluvit. "Pavĺínko poslouchej, já nevím, co ti Petra Ā•mĀ•kla. Nemluvil jsem s ní od té doby, co jsme se potkali znovu. Teoreticky je moĀ•né, Ā•e... Ā•e... ale prakticky to musí být blbost pĀ•ece. VĀ•dyĀ• jí znáší?" "DĀ•vala se na mnĀ• s u nĀ•hou, asi jsem vypadal docela zoufale. Snad mĀ• pĀ•ece jen ještĀ• neztratila úplnĀ•. PokraĀ•oval jsem." "MĀ•l jsem pocit od zaĀ•átku, Ā•e ti to dĀ•lá vlastnĀ• naschvál. Ā•e má radost z toho, jak tĀ• dostala. A štvalo mĀ• to. Taky proto jsem nemohl ten vztah brát váĀ•nĀ•. Omlouvám se za to všechno... ale nevĀ•Ā•m tomu, Ā•e by to, co ti volala, byla pravda." Pavĺina pĀ•emĀ•lela. "MoĀ•no máš pravdu, Jirko." "Oddechł jsem si." "Na Ā•u by to pasovalo. Mohla o mne vedĀ•? Myslím teraz, keĀ• sme sa dali dohromady?" "PrávĀ•Ā•e mohla... moje blbost." "Ty si jej to povedal?" "Ne, Ā•mĀ•kal jsem, Ā•e jsem si ní nemluvil uĀ• po tom. Ale mluvil jsem o tobĀ• s Myškou. A ona reagovala... nenapadlo mĀ•, Ā•e P nĀ•co povĀ•. Ale vypadá to tak. VĀ•era jsem jí odváĀ•el od Petry, má ji ráda." "BoĀ•e," vzdychla Pavĺina. "To nie je dobré." No to asi opravdu není. "Mal by si s Ā•ou pohovoriĀ•." "UdĀ•lám to PavĀ•nko, hned dneska. StejnĀ• mi psala, Ā•e chce se mnou mluvit." "Ona ti písala?" najeĀ•ila se Pavĺina. "Ano, ale nechal bych to být. JenĀ•e kdyĀ• je to takhle..." "ProhlĀ•ela si tulipány mĀ• objala." "Jirko, ja Ā•a nechcem zasa stratit. Vieší?", huhĀ•ala mi do límce, kabát jsem si ani nestaĀ•il sundat. "Zajedu tam rovnou, milĀ•ku. Nechceš jet se mnou?"

ONA „Ahoj Jirko," moja mladšia a štĀ•hlešia sestra otvorila dvere so Ā•iarivým úsmevom, ktorý jej však na tvári stuhol v tom okamihu,

https://www.kudlanka.cz VytvoĀ•eno pomocĀ• Joomla! GenerovĀ•no: 1 July, 2024, 04:18

ako ma zbadala stá za ním. "Eo... preo..." stála vo dverách a nezmohla sa na ni. Polopriehadný top, ktorý ma za úlohu ako nenápadne zdôrazniť dokonalé poprsie v luxusnej podprsienke, naraz akoby tie stratil náladu a udne ovisol. "Petro, musíme si promluvit v ichni. Má em prosím, na chvíľku dál?" môj neohrozený princ sa stato ne pokúšal zvládnuť situáciu, ale oividne sme mali v etci k pohodovému rozhovoru aleko. Petra bez slova odstúpila a imla som si, že sa jej chvejú ruky. Skoro mi jej zaalo by úto, ale sta ilo aby som si uvedomila, že sa celkom vedome pokúsila obra ma o Jirku, a zaalo to vo mne zase vri. "Takže ty si tehotná," uderila som na u. "Odkedy vysadzuje antikoncepciu, keď lezie do postele s cudzími chlapmi?" "Prosím a, o je teba do toho? Eo tu vôbec hadá? Nemala by si vari Horkému veeru?" zaala na ma ja a. "Petro uklidni se, Pavlín do toho je hodná, milujem se totiž, pokud tá to zají ekl bych, že tyhle vci tá nikdy moc nezajímaly," vlo il sa do toho Jirka. Petra zalapala po dychu. "No ano, nepamatuje, jak to bylo? Já ti na rovinu ekl, že ádný vztah nechci! Já tá nesvedl, sama sis o to koledovala." "A to je v etko, o mi povie? Ak si si to nev imol, milujem a! Chcem s tebou ma die a, chcem s tebou ma rodinu... My a ka..." "Tak chce se mnou mít dítě, nebo eká se mnou dítě? A My a ku laskav z toho vynech," takto som Jirku rozpráva e se nepo ula. Petra sa rozplakala. "Ke to bol jej nápad..." hlesla a schovala sa za kapesník. "Co byl její nápad?" Jirka zaal vyzerať, že sa tak trochu prestáva ovládať. "No... že povieme, že akám s tebou die a mo no potom so mnou zostane..." vzlykala Petra zoufale. "Petro, prob h, ale jsi snad dosp lá ženská, jaks mohla na co takového p istoupit? Není ti sedmnáct jako My a ce!" hu al do nej a pobiehal po miestnosti ako lev v kletke. Doslova. "Ale no tak, Jirko..." skúsila som ho uk udní. Napadlo ma, že asi ma tie by u dos v koncoch, keď sa uchýlila k takémuto nie omu. "Bolo to fakt hlúpe, ale nechajme to tak... skô si si mal pohovoriť s My a kou asi," dohovárala som mu. Naraz mi bolo nepríjemné, ako sme sa do Petry pustili. Chudera, asi sa jej ali ozýva biologické hodiny, i ako sa tomu hovorí. A skúsila, i by nemohla zahniezdiť s Jirkom. No, nemohla, milá Petru a ka. Bude se; si musia najs niekoho iného. Tohoto ti naozaj neprenechám. A mô e se; by rada, že ti teraz nevyhodím na o i e se; te aj Tomá a, lebo som to mala v pláne, keď sme sem i li. Mô e se; by rada, že mi je a úto. "Ideme," zavelila som, a zdvihla sa k odchodu. "M j se, Petro, je mi líto, že to skon ilo takhle. Ale s tím zátkem to jinak skon it nemohlo," Jirka sa na u usmial a ja som nepocítla ani náznak i arlivosti - kupodivu. Vzal ma za ruku a vypadli sme do noci. "D j kuji, á tam se mnou," pobožkal ma do vlasov. V aute pustil rádio a vyliala sa na nás záplava tak presladených re í, že som si uvedomila - aha, dnes je Valentína. "No, to sme si fakt vybrali dobrý de , s tou Petrou," prehodila som. Nemohla som sa zbaviť ur itých vý itiek svedomia. To som celá ja. Ke mi niekto ublí i, vymyslím rafinovanú odplatu, ale keď príde na lámanie chleba, za ne mi by doty ného úto a je po pomste. Ale Jirka sa naraz roz i aril, vytiahol z u mudlanú igelitku a trochu rozpa ito mi ju podával. "Lásko, kdy je dnes toho Valentýna, rád bych ti dal tohle... u to pro tebe mám docela dlouho, ale dosud jsem jaksí nem l odvahu ti to dát..." Zalovila som a vytiahla najkraj ieho ply ového leva na svete. "Miluju tá, Pavlín, a chci ti to íkat úpln ka dej den, ne jen Valentýnu..." huh al mi do vlasov a ja som mu za ala nechty do ko e v zúfalej snahe spôsobiť, aby sa u nikdy nemoh vzdialiť. ROMAN